

תת"ע 5296/09/14 - מדינת ישראל נגד ניסים מלול

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5296-09-14 מדינת ישראל נ' מלול
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ניסים מלול

הנאשמים

הכרעת דין

במקרה דנן החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

העבירה המיוחסת לנאשם היא חנייה המפריעה לתנועה. הנאשם הגיש בקשה להישפט, כפר באשמה וביום 28.7 שמעתי את ראיות הצדדים. כמו כן, בהתאם להסכמת הצדדים שנרשמה בפרוטוקול, ביקרתי לאחר הדיון במקום האירוע.

אין מחלוקת כי ביום 31.1.14 החנה הנאשם את רכבו במקום אסור לחנייה, לצד אבני שפה הצבועות אדום-לבן בשד' הגעתו בנהריה. עוד אין מחלוקת כי הנאשם מחזיק תג נכה תקף למועד הרלוונטי לרכב הרלוונטי.

בדוח השוטר שערך את הדוח אין כל התייחסות לתג הנכה, אשר הנאשם טוען כי הוצב ברכב כנדרש. על פי הדוח שערך השוטר רכבו של הנאשם חסם נתיב נסיעה ברחוב עמוס לתנועה ביום ששי "לא אותרו הבעלים, הדוח הודבק".

השוטר הסביר כי "כנראה" התקשר לתחנת המשטרה לאיתור הבעלים. הנאשם חלק על טענה זו וטען כי לו היה ניסיון לאיתור, היה נמסר לשוטר כי מדובר ברכב בעל תג נכה.

כאמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק בתיק זה, והסיבה העיקרית לספק שנותר בלבי היא אי התייחסות של השוטר לעובדת היות הרכב בעל תג נכה וכתוצאה מכך אי פירוטה של רמת ההפרעה האם הגיעה ל"הפרעה ממשית".

כידוע על פי חוק חניה לנכים, תשנ"ד-1993, לרכב בעל תג נכה ניתן היתר לחנייה במקום אסור בהתקיים מספר תנאים מצטברים ובלבד שאינו גורם **להפרעה ממשית** לתנועה. לא כל הפרעה היא הפרעה ממשית, ובדוח שערך השוטר אין תיאור של ההפרעה שנגרמה, מעבר לחסימת נתיב נסיעה שהיא מובנת שאליה (שאחרת מובן כי אין הפרעה כלל).

כאשר עורך השוטר דוח חנייה לרכב בעל תג נכה, בין אם הבחין בתג, ובין אם קיבל מידע שמדובר ברכב בעל תג, עליו לציין את הדברים בדוח, לפרט את ההפרעה לתנועה ולהסביר כיצד היא חורגת מהפרעה "רגילה" ומהווה הפרעה ממשית כנדרש בחוק. בהעדר הסבר מוחשי כאמור ופירוט מדוע מדובר בהפרעה ממשית נמצא מאיינים את מטרת החוק המתיר לנכה לחנות גם במקום אסור ואף לגרום להפרעה מסוימת לתנועה (שאינה הפרעה ממשית).

עוד יש להביא בחשבון כי סעיף 3 לחוק חניה לנכים קובע כי ההיתר לחנייה במקום אסור לא יחול בתוך צומת או במרחק של עד 12 מ' ממנו. אין באמור כדי להוביל למסקנה כי כל חניה במרחק של יותר מ- 12 מ' מהצומת היא מותרת, אולם לכאורה יש להבין מהוראה זו כי אין די בקרבה לצומת - כל עוד מדובר במרחק של יותר מ- 12 מ' - כדי להביא להפרעה "ממשית".

במקרה דנן, פרט לחסימת נתיב וקרבה לצומת לא ציין השוטר נסיבות אחרות המבססות הפרעה ממשית כאמור.

אינני מתעלם מהעובדה כי השוטר הסביר בעדותו כי מדובר ברכב בו קיימת תנועה ערה ביום ששי וכי חניית רכב על הנתיב גורמת לפקק, אולם מדובר בדברים כלליים אשר עליהם העיד השוטר מתוך נסיונו ולא עדות ספציפית המתייחסת למקרה שלפניי. השוטר לא זכר את פרטי המקרה, ולפיכך הסביר כי "כנראה" התקשר לתחנה לשם איתור הבעלים. מכאן כי לא ניתן לשלול שדווקא במועד הרלוונטי לא גרמה החנייה במקום להפרעה ממשית.

השוטר העיד בפני כי לא ראה תג נכה ברכב, ולא ידע כי מדובר ברכב מסוג זה. הנאשם לעומתו טען כי התג הוצג כנדרש וכי מדברים ששמע מעוברי אורח השוטר אף לא טרח לרדת מהניידת ולכן לא הבחין בתג. מכל מקום, כאמור לעיל, אין מחלוקת שהנאשם מחזיק בתג תקף לרכב הרלוונטי למועד האירוע והתג הוצג בדיון.

כידוע, אי הצגת תג הנכה אינה מהותית ואינה משנה את זכותו של הנכה לחנייה לפי החוק הרלוונטי, הגם שהיא עלולה לגרום לכך שמי שחנה מבלי להציג את התג יאלץ לפתוח "במסע ייסורים" לביטול הדוח - ע"פ (י-ם) 4822/09 **מדינת ישראל נ' איזק רותם**.

עוד מובן כי אם אכן התקשר השוטר למשטרה לאיתור הבעלים, צריך היה להמסר לו המידע כי מדובר ברכב הנושא תג נכה, ויש להניח כי אם היה נמסר לשוטר המידע הוא היה מציין זאת בדוח שערך. סוגייה זו, מדוע לא נמסר לשוטר כי מדובר ברכב בעל תג, או מדוע לא התייחס לכך השוטר, לא זכתה לכל הסבר.

לפיכך, סבורני כי כאשר אין התייחסות כלל בדוח לעובדת היות הרכב בעל תג נכה ואין ביסוס מלא לעבירה של הפרעה

ממשית, זכאי הנאשם ליהנות מהספק.

אין באמור לעיל כדי לקבוע כי החנייה במקום מותרת, ואפשר ואכן מדובר בגרימת הפרעה ממשית, אולם מאחר וזו לא הוכחה בפניי במקרה דנן, החלטתי כאמור לזכות הנאשם מחמת הספק.

מאחר והחלטתי לזכות את הנאשם, ניתן להמציא את הכרעת הדין בדואר. הדיון שנקבע ליום 21.9, מבוטל.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ה, 23 אוגוסט 2015.